

KAPITEL 6

Tidligt på morgenen begyndte den første undervisningstime hos hr. Gabriel; der blev læst fransk.

Ved frokosten var kun pensionærerne, børnene og madammen; hun drak sin anden kaffe; sin første drak hun altid på sengen; "det er så sundt, når man har mulighed til krampe".

Hun spurgte Peer, hvad han havde læst i dag. "Fransk", svarede han. "Det er et dyrt sprog", sagde hun, "det er diplomatsproget og de fornemmes sprog. Jeg har i min barndom ikke lært det, men når man lever med en lærd mand, så får man af hans kundskab, som havde man den med modernælken. Jeg har således alle de nødvendige ord. Jeg tror nok, jeg skal kunne blotte mig i hvilket som helst selskab, det skal være".

Et fremmedord, et navneord, havde madammen vundet ved sit ægteskab med en lærd mand. Hun var døbt Mette, efter en rig moster, hun skulle arve, navnet fik hun, men ikke arven.

Hr. Gabriel omdøbte Mette til Meta, latinsk: "målet". Ved udstyret blev syet på alt hendes tøj, uldent og linned, bogstaverne "M.G", Meta Gabriel, men unge Madsen havde drenge-vittighed og læste i bogstaverne "M. G." karakteren "meget godt", hvorfor han med blæk tilføjede et stort spørgsmålstegn og det både på dug, håndklæder og lagener.

"De ynder ikke madammen?", spurgte Peer, da unge Madsen indviede ham i sin vittighed. "Hun er så mild, og hr. Gabriel så lærd".

"Hun er en løgnepose", sagde unge Madsen, "og hr. Gabriel er en skurk. Gid at jeg var korporal og han re-

krut, uh, hvor jeg skulle prygle ham”. Og der viste sig noget blodtørstigt i hele unge Madsens udtryk; læberne blev smallere end de ellers var, hele ansigtet syntes en eneste fregne.

Det var forfærdelige ord at høre udtale; de gav et sæt i Peer, og dog havde unge Madsen den soleklaresten ret i sin tanke: Det var en grusomhed af forældre og lærere, at et menneske skulle spilde sin bedste, dejlige ungdomstid på at lære grammatik, navne og årstal, som ingen bryder sig om, i stedet for at nyde sin frihed, rigtigt trække vejret, slentre om med bøsse på nakken, som god skytte.

“Nej, lukkes inde skal man, sidde på bænken og se sig søvnig i en bog; det vil hr. Gabriel, og så bliver man kaldt doven og får karakteren “mådelig”, ja, ens forældre modtager brev herom. Derfor er hr. Gabriel en skurk”.

“Han giver også slag”, tilføjede lille Primus og syntes enig med unge Madsen. Det var ikke glædeligt for Peer at høre.

Men Peer fik ikke slag, han var så udvokset, som madammen sagde; han blev ikke kaldt doven, for han var det ikke; han skulle have timer alene. Han stod snart i fremgang over Madsen og Primus.

“Han har evner”, sagde hr. Gabriel. “Og man kan se, han har gået på danseskolen”, sagde madammen. “Vi må have ham ind i vort dramatiske”, udtalte apotekerens, der levede mere for byens private teater end for apoteket. Ondskaben anvendte på ham den gamle, forslidte vittighed, at han vist var bidt af en gal skuespiller, han var rent teatergal.

“Den unge studerende er født til elsker”, sagde apotekerens, “om to år kan han være Romeo. Og jeg tror, når han bliver godt malet og får en lille moustache,

kunne han godt træde op i vinter”.

Apotekerens datter – “stort dramatisk talent”, sagde faderen, “sand skønhed”, sagde moderen – skulde være Julie, madam Gabriel måtte være ammen, og apotekerens, der både var direktør og regissør, ville overtage apotekerens rolle, den var lille, men af stor vigtighed.

Det hele beroede på at modtage hr. Gabriels tilladelse til at Peer udførte Romeo. Man måtte se at virke gennem madam Gabriel, forstå at vinde hende og det forstod apotekerens. “De er født til at være amme”, sagde han og troede at sige hende noget smigrende, “det er egentlig den sundeste rolle i stykket”, vedblev han, “den er humørets rolle. Uden den er stykket ikke til at holde ud i sin sørgelighed. Ingen uden Dem, madam Gabriel, har den kvikhed og det liv, som her skal sprudle”.

Det var ganske sandt, fandt hun, men hendes mand tillod vist aldrig den unge studerende at anvende den smule tid, der måtte anvendes for at være Romeo.

Hun lovede imidlertid “at lirke”, som hun kaldte det. Apotekerens begyndte straks at indstudere sin rolle, især at tænke på masken; han ville være aldeles skelet, armod og elendighed, og dog den brave mand; en svær opgave, men en langt sværere havde madam Gabriel, med “at lirke” sin mand op til dem; han kunne jo ikke, sagde han, forsvare for Peers foresatte, der betalte dennes kost og logi, at han lod mennesket spille tragedie.

Vi tør i øvrigt ikke skjule, at Peer havde den inderligste lyst til det. “Men det går ikke”, sagde han. “Det gi’r sig”, sagde madammen, “lad mig bare lirke”, hun havde hellere givet punsch, men den drak hr. Gabriel